

TIẾNG DÂN

La Voie du Peuple

Có trị nhân dân
phải có trị pháp

GIẤY BÁN

ĐÔNG PHÁP - NGOẠI - QUỐC	
Một năm 1200	500
Sáu tháng 2.50	4.50
Ba tháng 1.50	3.50

Mua báo phải trả tiền trước.
Thư và mẩu đăng gửi cho
M. TÂN-SING PHUEN. - Ai
cung quảng cáo, việc riêng,
sua thương - nghĩ trước.

CHUYÊN ĐỀ: CHỦ NGHĨA
HOYNH - THUC - KHANG
Quản lý
TRẦN BÌNH PHUEN

ĐIỀU - QUẢN
Số 77A, đường Đông - An, Huế
Hộp thư số 61
Giấy phép số 61
Giấy phép: TIENHUBAN - Huế

STREET INDEX
HUE
Nº 915

MUỐN TRỪ CÁI KHỔ “NỖI KHÔNG HIỂU NHAU” PHẢI NÊN THÈ NÀO ?

Đọc báo Tiếng-dân số 521 ra ngày 14-9-32, có bài xã thuyết Cái khổ nói « không hiểu nhau », trong có thuật chuyện một nhà Tây học với một ông đồ già nói chuyện, mà hai bên đều nguyền nguyền không hiểu nhau... Câu chuyện tuy xảy ra trong hai người, một bên là Tây, một bên là Tây, mà kỳ thiệt không khác gì một bức tranh vẽ rõ cái hiện tượng xã-hội ta trong các trường hợp giao tế dở dở ương ương này; không những trong việc ứng tiếp làm thương mà cho đến công văn qua lại, quan dân tư báo, đều có cái tướng lỗi thời ấy.

Vì như Bộ Tinh với các Tòa mỗi khi có công văn qua lại, một bên thì dùng chữ Hán, một bên thì dùng chữ Tây, trong khi phiên dịch cần phải dịch thành 3 bản (nguyên văn chữ Tây hoặc chữ Hán đều dịch ra quốc ngữ, thành 3 bản). Còn trong dân gian có nơi đối cách chữ Hán và chữ quốc ngữ nữa, lại dùng đến chữ « Nôm » là chữ tuyệt không có qui tắc, ai muốn viết gì hay đọc thế nào tùy theo ý riêng mình.

Hiện trong nước ta, chữ quốc ngữ đã thông hành, là một thứ chữ dùng làm cái cơ quan giao tế phổ thông rất tiện lợi, mà học không tốn công. Vậy mong Chánh phủ hạ một cái lệnh từ nay về sau, phẩm công việc như luật dùng chữ quốc ngữ, vì chữ quốc ngữ thì người Nam ai cũng hiểu được, mà có phiên dịch cũng chỉ một lần, nghĩa là giao thiệp với các tòa phải dịch ra chữ Pháp, còn thông hành trong quan dân ta thì không phải dịch.

Như vậy thì không bao lâu mà tránh được cái khổ « người minh nói chuyện mà không hiểu nhau ».

Nhân tiện xin nói luôn về việc học quốc ngữ. Phẩm học gì cũng cần có sách dạy. Hiện nay ở các trường về sách giáo khoa bằng chữ quốc ngữ có một ít, mà trong dân gian thì chỉ chưa thông hành. Muốn học mà không có sách, thành những truyện phong tình liêu thuyết gieo cái độc hại không ít. Vậy về sách quốc ngữ phổ thông, thế nào cũng có một phen chính thức ra để cho thành thứ sách thường thức mà dân gian mua học. Như vậy thì đường học quốc ngữ mới mau được phổ thông vậy. (Vấn đề này viện dân biểu đã nêu nhiều lần)

Người đọc báo

CÁI HỌA KIẾP CỦA DÂN TRUNG-KỲ

HÀNG LƯU SÁO

Giải đãi Trung-kỳ giáp biên địa, đọc một giấy kéo dài: theo địa thế thiên nhiên không tiện lợi cho đường thương mại công nghệ mà chỉ tiện về đường canh nông và g một ít nghề núi nghề biển mà thôi. Địa thế như vậy, đã bỏ cái nghề săn nhai của nhân dân trong cái vòng khuôn chật hẹp, mà bác Tạo già kia lại cứ được nở thông lại điều luôn những tưởng (thêm hại) không hề trước xa, chỉ nói trong vài năm nay, cái hạn ở miền bắc (Nghe 1) đã làm cho đồng khô cỏ cháy, dân gian không có rau ăn; cái lụt ở Phan-rang Phan-ri mấy tháng trước, trôi ghe, đổ nhà, chết người, đường còn ngoài ngõ chưa thông; nay lại đưa lại cái nạn bão dầm dấp tiếp ở tỉnh Bình-dinh và Phan-thiết Đông - Hà nữa. Thêm hại biết là giương nào!

Đương giữa khoảng kinh tế khủng hoảng này, tài sản hư hại đi phần, mà số đình ở trong xứ cũng bị sự biết bao nh eu / Không thể mấy năm nay vì cái phong triều lụt xôn mà kẻ chết người đầy, người đương bị nằm trong khám ỉ, đã giảm bớt một số thuế, chỉ kể mấy trăm lại mà số người chết cũng không bằng mấy trăm, thì anh em nông dân, bác tạo kia gặt đi cũng không ít.

Đứng trước tai nạn trong xứ như thế, lại gặp khoảng kinh tế khủng hoảng, thì nhân dân mong ơn cứu giúp rất là nóng nần. Trong bài diễn văn ông nghị trưởng Nguyễn Trác... cuối lại thấy rõ chỗ khổ tinh trong dân gian vậy.

Chúng ta thường nghe tiếng « ịch lợi, công ích... » mà theo nghĩa thành hiền triết ai trong kinh Dịch, thì bởi cái (trên) giúp cho kẻ dưới gọi là (thi) (上 下 益). Đương lúc khốn khổ này, ai là kẻ bề trên, có đương cái bổn phận độ mà với kẻ trăm-lần kia chăng? Trong làm Trồng làm / Dân bị nạn

Tin thêm về trận bão ở tỉnh Bình-dinh

Số thiệt hại của Đại-hội-đồng cứu tế đã điều tra

Như trong số báo vừa ra, chúng tôi đã nói phỏng qua số thiệt hại về trận bão vừa 16 octobre. Nay theo số điều tra của Đại-hội-đồng cứu tế ở Bình-dinh gửi tới thì số thiệt hại kể ra như sau:

- 370 người chết,
- 737 người bị thương,
- 13 cái trường bị sụp nát,
- 13 cái trường bị hư hỏng,
- 44 tôn nhà nát bị sụp,
- 50.586 lớp nhà tranh bị sụp,
- 690 con bò, 454 con trâu, 1.098 con heo và 1 con ngựa bị đè chết hoặc bị trôi,
- Mất mạng bị hư hỏng hơn nửa (6.10).

Số thiệt hại chừng đó trên 1 triệu bạc. Ở tỉnh Bình-dinh có lập ra Đại-hội đồng cứu tế và ở khắp trong năm phủ huyện Đông-sơn, Hoài-an, Phú-mỹ, Phú-cát và Bình-khê có lập ra Tiểu hội đồng cứu tế. Ai báo làm về việc từ thiện ít nhiều thì gởi ngay vào Đại hội đồng cứu tế. Đại hội đồng cứu tế này gồm có quan Tổng-Đốc Đốc-phần-Đoàn, hội trưởng, ông Hồ-đi-Tạo, phó hội trưởng, ông Đào-trung - Trấp, thủ quỹ, ông Phạm-xuân-Quảng và Mạc-như-Tông, thư ký, người mấy ông này còn có ít hội viên khác.

ĐỌC BÀI «DÂN-BIỂU THƯỢNG-THO» TRONG NGO-BẢO và phụ thêm mấy lời phê-bình

Về vấn đề « Dân biểu Thượng thư » bản báo đã có bài bản đăng số 532 ra ngày 22-10 vừa qua. Bài ấy nói chưa hết ý, thì thấy bạn đồng nghiệp Ngô-bào số 1345 cũng ra ngày 22-10, có bài bản về vấn đề ấy. Các sự kiện không kỳ bện nhau mà đăng trong một ngày hai tờ báo cũng bản một vấn đề, thì hẳn nhiên đọc giả cũng g nghĩ.

Vậy có chỗ dị đồng, xin bày giãi sau đây:

Theo như ý kiến trong bài của bạn đồng nghiệp thì về chỗ đồng Nghị trưởng không nhận chức Thượng thư Dân biểu mà muốn có một ghế trong Hội đồng Thượng thư, bạn đồng nghiệp cho ông Nghị trưởng chỉ biết có cái ghế mà không biết có cái tên, là « đứng nước dõ »...

Nói « đứng nước dõ » có ý nghĩa sâu sắc hơn 2 chữ « mẫu thuẫn » mà bản báo đã dùng trước: Vì mẫu thuẫn chỉ bằng lời nói, hoặc là hàm súc, chưa rõ bản ý, nên có chỗ hội trái nhau. Đến nói « đứng nước dõ » thì rõ nội đến chỗ làm lý và hành lý, có hành động.

(H. H.). Câu phân đoạn ấy có thiệt thòi cho ông Nghị trưởng Dân biểu Trung-kỳ nhiều. Xin thuật lại lời ông Nghị trưởng:

« Chúng tôi thiết tưởng đó chẳng qua là một việc cải cách tạm thời trước khi Hoàng-thượng chưa kịp khảo sát đến việc cải các, vi sinh viên. Vậy xin lấy tư cách Nghị-trưởng hiện thời đi tham dự các kỳ Hội đồng Thượng-thư còn các chức Dân biểu Thượng thư thì không dám lạm nhận, vì không hợp với cơ quan nghị pháp... »

Câu nói tuy vẫn tốt, song chỉ mấy chữ: « Không hợp với cơ quan nghị pháp » thì trong đó ông Nghị trưởng đã nhận rõ Dân biểu là đứng về bên nghị pháp mà không phải bên hành chánh. Cái « không hợp » đó không phải vì từ cái tên trong kia mà trở nên hợp được. Vì thế nên ông nhận là việc làm thời vụ sẽ có từ thỉnh của khác, chưa phải là « đứng nước dõ ».

Nay bạn đồng nghiệp lại khăng khăng ông Nghị trưởng nên nhận chức Thượng thư lấy lý rằng: « Ông thôi làm Tri huyện đã mấy năm nay, mà người dân vẫn kêu là quan « quan Nghị », « quan Nghị-trưởng ». Vậy nay làm Thượng thư nữa, cái danh hồ trước chỉ thành ra cái danh thực, có sự gì mới lạ... »

Đoạn này thì nói riêng về cá nhân ông Nguyễn-Trác mà không phải nói đến công việc Nghị trưởng Dân biểu, song nói về cá nhân cũng không khỏi mâu thuẫn:

Ông Trác đã đi từ chức Tri huyện mà ra ứng cử Dân biểu, tất nhiên đã thấy chỗ Quan trưởng với Dân biểu khác nhau là thế nào. Nay nhân dân này gán Đại biểu cho ông, chính là tin cậy chỗ làm lý « tư quan » đó. Vậy sau này ông nhận chức quan gì thì ông g, bằng trong khốn Dân biểu mà bước sang cái ghế Thượng thư, không phải là trái với tư tưởng hay sao? Một cái chừng chắc cho chỗ

làm lý ấy là năm trên có ông Dân biểu họ lãnh chức Bang-lá chính ông Nguyễn-Trác đã có bài trích văn đăng báo 7. D. số 245 ra ngày 24-12-30, mà toàn Viện cũng chưa phủ xuất, làm cho ông nghị kia không dám dự kỳ hội năm ấy. Nay ông Nguyễn-Trác nhận chức Thượng thư thì đọc lại các bài của ông trước, lượng tâm ra thế nào? Vì thế nên chúng ta quyết chắc rằng ông Trác không phải « đứng nước dõ » như bạn đồng nghiệp đã nói.

Bạn đồng nghiệp lại nói: « Nghị trưởng nhẩy lên ghế Thượng thư, nếu biết làm trọn đạo cứu dân giúp nước cũng được người ta tôn trọng mà... » Người dân ngày nay đã biết xét người ở việc làm mà không xét ở cái danh hay cái chức... »

Ừ phải, người dân xét người tại việc làm, không phải xét cái danh và cái chức, thì cái danh và cái chức kia là vật phụ thuộc, ông Nghị trưởng không nhận, vẫn không hại, thì sao buộc phải nhận chức ấy? Còn nói có người nói vào cái ghế « nhà quan nhà dân » đó một tâm trọn đạo cứu dân giúp nước, thì mấy ghế Thượng thư chánh ngạch kia thừa ra hay sao? Lại, Lê, Bình, Hinh, Công kia không phải lo việc cho dân hay sao?

Đến như dân chuyện « ông dân biểu Phan-rang tranh biện rằng dân mà bị mất quốc, ông Dân biểu ở Hà-tĩnh bị quan thừa hành bắt giam » mà nói rằng rằng nên Dân biểu có một ghế trong Nội-các thì chuyện bất thường ấy sẽ không xảy ra thì thật là sai lầm! Nhà hành chánh mà làm quyền hành đến Dân biểu là tại quyền hạn qui định không phân minh. Muốn tránh đưa lý ấy chỉ có hiến pháp phân định quyền hạn chức trách thì Dân biểu mới có pháp luật bảo chứng, chứ cái ghế Thượng thư Dân biểu, thì chỉ quyền hạn Dân biểu có người nào g kiến không đồng với ông Thượng thư dân, hoặc quan Thượng thư dùng ý kiến riêng mình mà làm đúng cái quyền hành hành chính, có nguy cho mấy ông Dân biểu không?

Trên là nói chỗ g kiến dị đồng với bạn đồng nghiệp, còn theo trên đường chân chính thì muốn cho cơ quan mới của hành pháp có giá trị và được lòng công chúng tin nhiệm, để mở mang công việc hợp tác cho có thành h'ụ, không chỉ bằng mở rộng quyền hạn viện Dân biểu thành một cơ quan nghị pháp có lãnh chất độc lập (ngay nay trình độ thấp còn mong ngày sau cao lên). Nội các có thể khởi va thảo luận, vấn đề gì, trưng cầu ý kiến viện Dân biểu, thì Viện lấy công lý đáng Dân biểu trình; đối với mấy bộ Thượng thư thì có quyền hành, vấn như Bộ nào có đầu vai pháp có thực chứng chắc chắn, thì đưa ra bất tín nhiệm. Như vậy thì nghị pháp và hành chánh quyền hạn và chức trách phân biệt rõ ràng mà con đường hợp tác sau này có cái lãnh chất chính trị.

Về vấn đề này chúng ta hãy chờ xem bản thỉnh của của Viện Dân biểu và Chánh phủ cũng Kim-thượng qui định thế nào.

CHUYÊN ĐỜI Đừng có thật thà quá đi chớ!

Mình ở thành phố thường thấy cáo người nhà quê xuống, đi dạo ngoài đường mỗi bước đều chấp lưỡi lưỡi lưỡi, cho cái này là mới, cái khác là lạ. Từ cái ngon đến đến không đầu mà đó, cái bản hát mấy không thấy người mà nghe tiếng kêu, cái hình người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông Tây đi trắng đi qua, chủ nhà mặt đen đi lại, họ cũng ngỡ không thấy mặt. Lại hết mà! Có người lại thấy ngon đến đến đường đó, bên leo lên một cái má thấp thuốc! Có người nghe nói người giả tay cầm điệu thuốc mà đứng lảo lảo ở trước cửa nhà hàng... không có cái chi là không làm cho người người như ngậm ngấm ngấm. Và không những thấy các vật lạ kia họ ngỡ sợ, mà họ đến mỗi khi có ông

VIỆC TRONG NƯỚC

Nền dân bị bạo lực ở mấy tỉnh
Đông Nam Trung Kỳ các báo đều
đã chỉ trích rất gay gắt. Vì vậy mà
chính phủ đã ra lệnh cấm một số
báo chí ở Huế và Sài Gòn. Hơn
hết họ không phải động lòng
với 1032 vừa rồi cho nên họ đã
không dám phản ứng. (5066) Tôi
đã nói báo Imperial rất chuyên
ch nghiệp và giúp những người bị nạn.
Tôi lòng rất thích của tờ báo
Hải ngoại. Họ đáng khen thật!

(Xem qua trang 3 cột 3)

Đang Nguyên hay CN - TĐ xin gửi

... ..

Figure 10.10: A photograph of a dark, textured surface, possibly a book cover or a piece of fabric, with a vertical crease or fold visible on the left side.

SỮA NESTLÉ HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ NHỎ

Hải sản không mất tiền một quyển sách dạy cách nuôi trẻ bằng sữa quốc gia của Bác sĩ Vidal học ở hiệu sữa NESTLÉ, phố Paul-Bert, số 55 Hải Phòng

Danh-sách các nhà từ-thiện giúp nạn dân bị bão ở Bình-dịnh

MM. Henry Richard Kho-bạc Huế	5500
Hà-Vân	1.00
Ng-quang-Hoàn	1.00
Ng-khoa-Ty	2.00
Nguyễn-quang-Song	1.00
Hà-Huân	1.00
Bằng-vào-Dược	1.00
Là-bà-Y	1.00
Ng-diên-Luyện	1.00
Là-vân-Giao	1.00
Phan-ngọc-Anh	1.00
Hồ-thu Quê	1.00
Nguyễn-đức-Tấn	1.00
Nguyễn-bà-Huyền	2.00
Phan-lân-Huyền	1.00
Trần-trung-Bào	1.00
Là-vân-Dinh	1.00
Trần-Ti-Tiến	2.00
Đặng-ngọc-Vinh	1.00
Ng-vân-Vân	1.00
Trần-bộ-Thư	1.00
Bà-Vân	0.50
Trần-bộ-Niệm	0.50
Trần-từ-Tri	3.00
Hoàng-xuân-Bà	1.00
Đặng-ngọc-Sách	1.00
Mai-Dung	0.50
Nguyễn-thiên-Lợi	0.50
Huy-hà-Siêu	0.50
Mai-Uyên	0.50
Là-vân-Bộ	0.50
Nguyễn-khai-Ty	2.00
Nguyễn-khai-Vinh	1.00
Nguyễn-Thuy	1.00
Vũ-Ty	0.50
Phan-Lai	0.50
Nguyễn-đức-Phong	0.50
Hoàng-xuân-Giao	0.50
Trần-diên-Sâm	0.50
Mai-vân-Vỹ, गरे	2.00
Thư-từ	Thư-thiên 2.00
Tô-Liên, Elève	
Ingénieur	Marseille 1.00
Cộng	15500

GIA ĐÌNH GIÁO DỤC

Quyển thượng và quyển hạ
Mỗi quyển 0320

Việc trong nước

(Tiếp theo trang 5)
được nghiêm chỉnh nên bay sinh gian
trộm; còn việc làm ăn thì người
thường buôn bán phải qua đèo ải
mà đi lại rất khổ.

Còn ở (đồng chúng tôi) xuống phố
Duy-xuyên thì phải qua trường
Nước; trường ấy dài độ 10 cây
số mà lại sấm uất và hiểm trở
hơn đèo La nhiều. Từ tháng chín
đến tháng chạp, nước nổi xuống
nhiều, đôi khi lội đến cổ, người đi
thường lên xuống buồn bán, kể đến
mùa mưa thì đẹp nghề, vì lên xuống
không được. Và lại, trường nước
là chỗ ở bọm, bọm từ hội tại đó,
ngày thì có bọm rứa chà, đêm lại
rào đến các làng trộm của, đất trộm,
như năm ngoái ở làng Trung-lộc
đồng lầy, Paurc-binh, Trung-yên,
Bai-phong, Tân-ao, và đêm lại mất
trần, vài đêm lại mất của, năm nay
cũng thế. Đôi khi mất mất trần tìm
động trần ở núi trường ấy, (mười
con mới tìm được một) vì xa xuôi
và ở giữa núi, nên diêm nhiên dài
vẽ; đôi khi bọm thả thóc cho chuột...

Đường sá khó khăn hiểm trở như
thế, nên việc quan chiêm trẻ, việc
canh tuần phải bỏ, việc làm ăn bị
tuyệt hại, xin quan trên chiếu cõ,
thương cùng lực lộ phải người và
nhằm lại, xin quan trên chiếu cõ,
đáp cho rộng, thiết diêm canh tuần.
Được như vậy, dân đồng chúng tôi
đội ơn vô cùng.

Đồng dân đồng Trung-lộc ký

Vậy được cõp

Trong hai tuần tháng làm ta ở
làng Thanh-Lâm, đồng Phước-lợi
(lâm-kỳ) có ruộng được 2 con cõp;
nhưng chỉ giết được 1 con, còn 1
con nữa treo rào ra chỗ địa phía
làng Ao-trung. Vì vậy làng này phải
bị phạt cho làng Thanh-lâm 4500.

Tr. L.

Dân kiện hương kiểm

Hương kiểm làng Thanh-lâm,
đồng Phước-lợi, phủ Tam-kỳ tên là
Nguyễn-Lang, làm việc hay hiệp
dân lấy tiền. Dân có làm đơn
kiện với quan, nhưng chưa được
quan trên xét xử thế nào.

Tr. L.

Cũng có làng khá

(Công việc cải cách của làng
Vạn-xuân)
Lâu nay thường thấy các báo nói
cải tệ mấy ông làng, song lại trung
cũng có làng có người làm được
việc phải. Xin xem chuyện dưới đây:

Làng Vạn-xuân, tục gọi là Đồng-
kê, đồng Hành-cáo, huyện Nghĩa-
hành, mấy năm nay trong làng nhiều
người có lương tâm và mấy ông
kỵ hào đến là người biết xét, nên
làm được nhiều việc khá:

1/ Trước kia con em làng ấy cũng
bị cải cách thất bại, mấy ông tài
mất trong làng làm đơn xin rút
tên ra khỏi sổ, còn bao nhiêu
tên làng ấy chịu, mà lập một cái
trường học. Ngày nay con em có
chỗ học.

2/ Khi lựa chọn quan trên sát
thiết diêm canh tuần, làng cũng

nhau làm đơn xin lập sổ tuần đinh
cũ chiến đấu mà thân bạc.
Hiện nay làng ấy không có cái nạn
trộm cắp.

3/ Làng ấy cũng là làng có học
có tiếng. Năm nay họ hội đồng, kỳ
tò cam đoan họ có học, họ có học
biên nào phải coi sóc. Nếu người
nào phạm pháp thì họ phải chịu
vạ với làng. Con người nào phạm
(Xem qua trang 5 cũ)

MÀY LỜI THÂM TẠ

余 啞 深 謝

Hàng ngày chúng tôi nhận được thư của
các quý khách gửi khen thuốc VẠN-BẢO
hiệu Hải-nghệ đường và khen các chủ
hiệu, báo cho rộng, chúng tôi rất lấy
làm cảm tạ. Xin nhắc lại: thuốc này chữa:
1) đau bụng; 2) đầy, ỉch, trướng; 3) nôn,
mửa, ợ; 4) thổ và tả; 5) tả dữ quá; 6)
kiết lỵ.

Hiệu nghiệm chắc nhiều ngài đã rõ. —
Mỗi gói 500.

Bán tại:
Thanh-hóa: M. D. Long, 71, Phố-lâm.
Đô-lên: M. Tường-lương, commerçant
Bãi-thượng: M. Tuấn, bán phố.

Vinh: M. Vĩnh-hưng Tường, 77 rue
d'Arras.

Huế: M. Vĩnh-Tường, 49, phố Gia-long.

Phan-rí: M. Nguyễn Văn & Chơ-Mới
Phan-thiết: M. Minh-khang, 2, Hào Đồng-khanh
Saigon: M. Nguyễn thị Kinh, 30, Avenue
Garros

Chợ lớn: M. Nguyễn Văn Dương & Tân-
lân, Cẩn-đường

Cà-mau: M. Nguyễn Văn Huyên, maison
Châu-dục: M. Võ thị Sáu, commerçante
A Tinh-diên.

Thanh-khe (Lào): M. Tri-huy Văn
Ponolou (d) M. Đồng xuân Ủy, Cai de
laverie S. E. E. M.

Mua thuốc không phải chịu tiền cước. —
30 và 450.

Nhận hàng theo cách lãnh hòng giao ngân
Centre remboursement.

Gửi hoặc mua tại gửi cho:
M. Nguyễn Văn Cừ, 20, rue, village Hoang-
nhai, phố Hoàng nhai, Thanh-hóa (Annam)

CHỖ NÊN NGÂN-NGAI.

Nếu ta bị đau, không nên chỉ
đồng một thứ thuốc nào mà chỉ
lắm cho đỡ mà thôi. Nếu uống
thứ thuốc nào mà không khỏi
hơn cho mình. Và lại nếu ta
mắc phải các bệnh mà nhiều
người thường mắc như những
đau bụng, đau nhồm nhồm bên
cạnh sườn, bệnh nhọc mệt,
mỏi gỏi, thuốc PILULES PINK
có thể chữa khỏi hẳn cho ta.

Thuốc PILULES PINK

chữa khỏi hẳn cho ta là vì
những bệnh ấy sinh ra bởi thiếu
máu và bộ thần kinh ta mệt
mỏi, và theo những chứng thực
của mọi người đã kinh nghiệm,
tôi rằng thuốc này là một thứ
thuốc bổ huyết và bổ thần kinh
rất hay, một thứ thuốc bổ mà
cộng-hiệu thật mạnh mẽ.

Thuốc PILULES PINK

là một thứ thuốc rất thần diệu
để chữa bệnh thiếu máu, phiền
mẫu, nhọc mệt, bệnh trí tuệ
lớn, bệnh trở về già đau
đau-dây, nhức-dầu, kinh nguyệt
bất đều.

Thuốc PILULES PINK bán tại
hầu các hàng bán thuốc tây.

HỘI VẠN-QUỐC TIẾT-KIỆM

HỘI HIỆP ĐỒNG NỢC-DANH PHÁP

Dưới quyền kiểm soát của Chánh phủ Đông-Pháp
Vốn 1.000.000 lượng (Thượng-Hải) và 8.000.000 phật-làng
đã đóng tất cả

Quản-ly cũ Đông-Pháp: SAIGON số 26, đường Chaigneau
Chi-nhánh ở tại HANOI số 19 đường Borgale Desbordes

Muốn lập vốn

Muốn lập tư-bản

Muốn đỡ dành tiền cho con trẻ ăn học

Thì hãy mua vé của HỘI VẠN-QUỐC TIẾT-KIỆM

— Vé 1.000 đồng —

mỗi tháng góp 8 đồng

— Vé 500 đồng —

mỗi tháng góp 4 đồng

— Vé 250 đồng —

mỗi tháng góp 2 đồng

Mỗi tháng đều có cuộc xổ số, nếu ai mình ra thì được Hội trả
tiền lại nguyên cái vé, lại khỏi góp tiền nữa.

Còn nếu không trúng số, thì mình hạn giao kèo, Hội sẽ trả số
xổ bạc lại, và được chia 33,33% tiền lãi của Hội.

Chúng tôi sẽ gửi sách chỉ dẫn rõ các điều-lệ cho chư vị nào
muốn rõ cách thức mua vé của Hội.

Đại-ly ở tại HUẾ: HOÀNG-TOẠI, 115 đường Gia-long

PHÒNG-TÍCH

Nhiều người bị mà không hiểu?

NĂM ĐÀO

Con chim

1929 bán được 4533 tờ

1930 bán được 4533 tờ

1931 bán được 4533 tờ

1932 bán được 4533 tờ

1933 bán được 4533 tờ

1934 bán được 4533 tờ

1935 bán được 4533 tờ

1936 bán được 4533 tờ

1937 bán được 4533 tờ

1938 bán được 4533 tờ

1939 bán được 4533 tờ

1940 bán được 4533 tờ

1941 bán được 4533 tờ

1942 bán được 4533 tờ

1943 bán được 4533 tờ

1944 bán được 4533 tờ

1945 bán được 4533 tờ

1946 bán được 4533 tờ

1947 bán được 4533 tờ

1948 bán được 4533 tờ

1949 bán được 4533 tờ

1950 bán được 4533 tờ

1951 bán được 4533 tờ

1952 bán được 4533 tờ

1953 bán được 4533 tờ

1954 bán được 4533 tờ

1955 bán được 4533 tờ

1956 bán được 4533 tờ

1957 bán được 4533 tờ

1958 bán được 4533 tờ

1959 bán được 4533 tờ

1960 bán được 4533 tờ

1961 bán được 4533 tờ

1962 bán được 4533 tờ

1963 bán được 4533 tờ

1964 bán được 4533 tờ

1965 bán được 4533 tờ

1966 bán được 4533 tờ

1967 bán được 4533 tờ

1968 bán được 4533 tờ

1969 bán được 4533 tờ

1970 bán được 4533 tờ

1971 bán được 4533 tờ

1972 bán được 4533 tờ

1973 bán được 4533 tờ

1974 bán được 4533 tờ

1975 bán được 4533 tờ

1976 bán được 4533 tờ

1977 bán được 4533 tờ

1978 bán được 4533 tờ

1979 bán được 4533 tờ

1980 bán được 4533 tờ

1981 bán được 4533 tờ

1982 bán được 4533 tờ

1983 bán được 4533 tờ

1984 bán được 4533 tờ

1985 bán được 4533 tờ

1986 bán được 4533 tờ

1987 bán được 4533 tờ

1988 bán được 4533 tờ

1989 bán được 4533 tờ

1990 bán được 4533 tờ

1991 bán được 4533 tờ

1992 bán được 4533 tờ

1993 bán được 4533 tờ

1994 bán được 4533 tờ

1995 bán được 4533 tờ

1996 bán được 4533 tờ

1997 bán được 4533 tờ

1998 bán được 4533 tờ

1999 bán được 4533 tờ

2000 bán được 4533 tờ

2001 bán được 4533 tờ

2002 bán được 4533 tờ

2003 bán được 4533 tờ

2004 bán được 4533 tờ

2005 bán được 4533 tờ

2006 bán được 4533 tờ

2007 bán được 4533 tờ

2008 bán được 4533 tờ

2009 bán được 4533 tờ

2010 bán được 4533 tờ

2011 bán được 4533 tờ

2012 bán được 4533 tờ

2013 bán được 4533 tờ

2014 bán được 4533 tờ

2015 bán được 4533 tờ

2016 bán được 4533 tờ

2017 bán được 4533 tờ

2018 bán được 4533 tờ

2019 bán được 4533 tờ

2020 bán được 4533 tờ

2021 bán được 4533 tờ

2022 bán được 4533 tờ

2023 bán được 4533 tờ

2024 bán được 4533 tờ

2025 bán được 4533 tờ

2026 bán được 4533 tờ

2027 bán được 4533 tờ

2028 bán được 4533 tờ

2029 bán được 4533 tờ

2030 bán được 4533 tờ

2031 bán được 4533 tờ

2032 bán được 4533 tờ

2033 bán được 4533 tờ

2034 bán được 4533 tờ

2035 bán được 4533 tờ

2036 bán được 4533 tờ

2037 bán được 4533 tờ

2038 bán được 4533 tờ

2039 bán được 4533 tờ

2040 bán được 4533 tờ

2041 bán được 4533 tờ

2042 bán được 4533 tờ

2043 bán được 4533 tờ

2044 bán được 4533 tờ

2045 bán được 4533 tờ

2046 bán được 4533 tờ

2047 bán được 4533 tờ

2048 bán được 4533 tờ

2049 bán được 4533 tờ

2050 bán được 4533 tờ

2051 bán được 4533 tờ

2052 bán được 4533 tờ

2053 bán được 4533 tờ

2054 bán được 4533 tờ

2055 bán được 4533 tờ

2056 bán được 4533 tờ

2057 bán được 4533 tờ

2058 bán được 4533 tờ

2059 bán được 4533 tờ

<https://doi.org/10.1016/j.jmb.2019.04.005>